

عنوان مقاله:

تحلیل کارایی فنی با استفاده از ردپای اکولوژیکی و ظرفیت زیستی

محل انتشار:

مجله دانش کشاورزی و تولید پایدار، دوره 33، شماره 2 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسنده:

مرتضی مولائی - گروه اقتصاد کشاورزی، دانشگاه ارومیه

خلاصه مقاله:

اهداف: ردپای اکولوژیکی به عنوان شاخصی برای ارزیابی میزان استفاده از منابع یا سرمایه های طبیعی است؛ که هر چه مقدار آن بیشتر باشد نشان دهنده بهره برداری بیشتر از منابع برای رفع نیازهای بشر و دفع ضایعات تولید شده توسط آنهاست. هدف از این مطالعه، برآورد کارایی فنی اقتصاد ایران با استفاده از ردپای اکولوژیکی می باشد. مواد و روش ها: برای این منظور، داده های مربوط به نهاده ها (ردپای اکولوژیکی و جمعیت) و ستاده (تولید ناخالص داخلی) برای دوره ی ۱۹۶۱-۲۰۱۷ جمع آوری و تحلیل آنها با استفاده از روش تحلیل پوششی داده ها انجام شد. یافته ها: نتایج نشان می دهد که در سال های قبل از ۱۹۸۰ کمبود اکولوژیکی و در سال های بعد از آن مازاد اکولوژیکی وجود دارد. میانگین کارایی فنی در دوره ی کمبود و مازاد اکولوژیکی و برای کل دوره به ترتیب ۹۷/۰، ۶۵/۰ و ۷۵/۰ به دست آمد. بین کارایی فنی در دوره کمبود و مازاد اکولوژیکی نیز اختلاف معنی داری از لحاظ آماری وجود دارد. پیشنهادات: توصیه می شود سیاست های مناسبی برای کاهش ردپای اکولوژیکی و افزایش ظرفیت زیستی اتخاذ و اجرا شود تا نسبت ردپای اکولوژیکی به ظرفیت زیستی به مرور زمان کاهش یافته و پایداری در اقتصاد به وجود آید. همچنین پیشنهاد می شود یا جمعیت کاهش یابد یا اینکه دانش و آگاهی افراد در ارتباط با مصرف و استفاده از سرمایه های طبیعی بالا رود، تا میزان مصرف سرمایه های طبیعی و ردپای اکولوژیکی کاهش یابد. همچنین پیشنهاد می شود استفاده از منابع تجدیدپذیر جایگزین منابع تجدیدناپذیر شده و از منابع تجدیدپذیر به شکل بهینه استفاده شود.

کلمات کلیدی:

ایران، تحلیل پوششی داده ها، ردپای اکولوژیکی، ظرفیت زیستی، اقتصاد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1693721>

